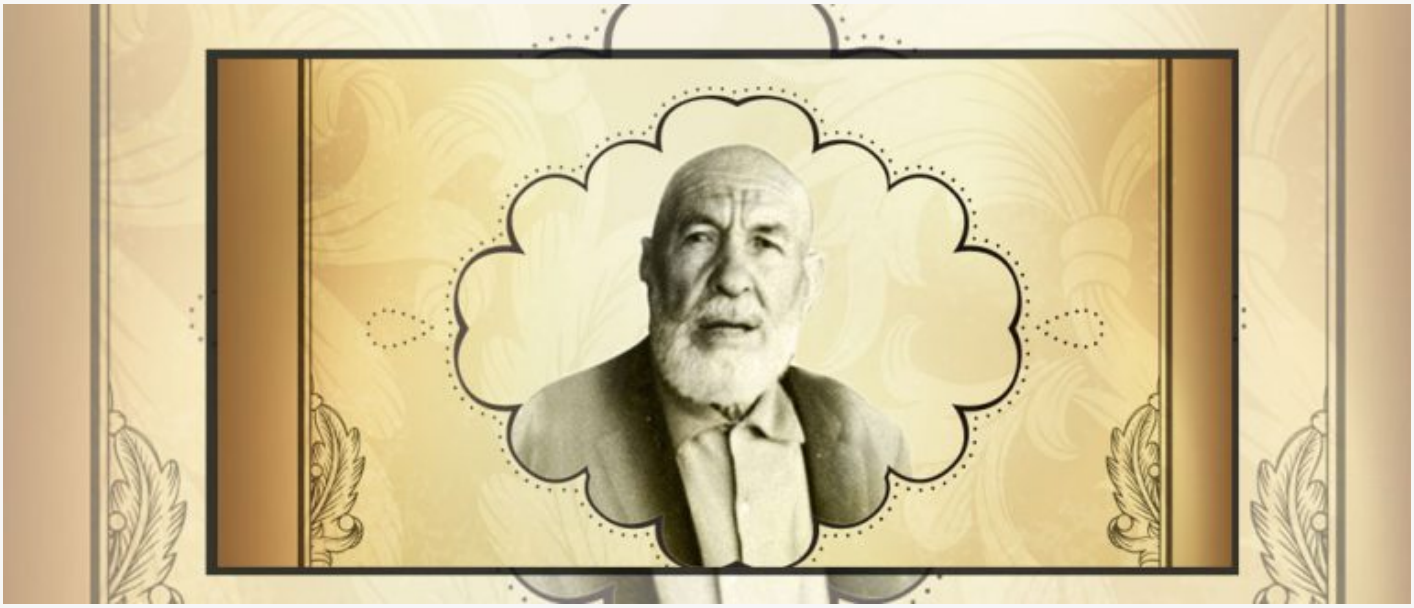
Üstad ve Mehdiyet hakkında Ahmed Feyzi ve Hulusi Yahyagil sohbeti

Ahmet Feyzi Kul Ağabey ile yaklaşık altı yıl beraber hizmet ettik.

Sohbetlerde Dershanemizde (İzmir'e geldiği zaman bizim dersanemizde kalırdı) ve sair hizmet mahallerinde beraberce bulunduk. Kendisiyle Denizli Hapishanesi'nden tahliye olduğunda (Yıl 1966) rahmetli Bekir Berk Ağabeyle gittiğimizde tanışmıştık. Ve bu tanışma bir evlât baba gibi birbirimize muhabbetle altı yıl devam etti. Kendisiyle yaşadığımız çok çeşitli hatıralarımız olduğu gibi, anlattığı ibret alınacak hadiselerde çoktur. Kendisiyle 1970 yılında rahmetli Mustafa Birlik'in evindeki sohbette Hulusi Ağabeyle karşılıklı görüşmelerini (detayları terk ederek) özet olarak aşağıda ifade etmeye çalıştım. Şefaatlarine mazhar olmak ümidiyle ...

Ahmed Feyzi: Bu Zat (Bediüzzaman) da nihayet eser yazmış. Eserlerini okumuş ve okutmuş, eserleri Kur'ân-ı Kerîm'in esrar ve meanisine müteallik. Diğer mütefekkirlerin, âlimlerin, hocaların da eserleri böyle olduğu halde, bu Zâtın -eserlerinin- bu kadar rağbete mazhar olması, elbette bu Zâta yapılan inayet-i İlâhiyenin çok fazla olduğuna dair bizi ikna ediyor. Sohbetimizin başından beri bahsedildiği üzere, Nur Risalelerinde başka eserlerde görülmeyen, tartıya, ölçüye gelmediği halde insanın hiss-i seliminin takdir ettiği bir müstesnalık var. Haydi fevkâladelik demeyelim. Onun tabiriyle "Kur'ân'ın bu asırda zuhur etmiş bir mu'cize-i maneviyesi" de demeyelim. Belki bu, Risale-i Nur'u tanımayanlara karşı büyük bir iddia olur. Fakat bu derece kıymetli âsar ne için böyle sâdâttan olduğu açıkça belli olmayan bir Zâta verilmiş. Ayrıca kendisinde Sünnet-i Seniyyeye harfi harfine riayetteki bu derece tevfik nedendir? Ahir zamanda îman kurtarmak, büyük bir milletin imanını siyanet (muhafaza) etmek gibi ağır ve mühim bir vazife niçin bu zâta verilmiş de; bu kadar mühim bir vazifenin başarılması için, niçin vazifenin esas sahipleri olan sâdattan bir zat çıkmamış?

Sonra bu Zât diyor ki: "Biz ileride gelecek olan bir zatın yapacağı vazifeye ihzârat (hazırlık) yapıyoruz." demin buyurduğunuz gibi.

Hulusi Yahyagil: Evet...

Ahmed Feyzi: Amma akabinde de "O zatlar gelecek, bu eseri program yapacak" diyor. Program hazırlayan mı muktedâ-bihtir, (Kendisine uyulan) programı tatbik eden mi? Tatbik eden mâdundur. (Alt derecededir) Makamı ne kadar yüksek olursa olsun! Yani Programı hazırlayan tatbik edenden daha üst makamdadır, âmir durumundadır.

Demek bu Zât açıkça diyor ki: "vazifeli olarak gelecek zatlar, bu eseri tatbikle mükelleftirler, memurdurlar." Şimdi bu eseri vücuda getiren, ortaya koyan bir zât mı metbudur, (üstündür) yoksa alelıtlak bir tatbikatçı mı? Bu itibarla, O kendisini ne kadar setretse, mâhiyetini gizlese de, bizim bu Zât hakkındaki haklı hüsn-ü zannımızın hiçbir mantıkla, hiçbir

şekilde sarsılmasına imkân olmuyor. Bunun için, bütün sâdatın da kendisine tevcih-i nazar etmesini de dikkate alarak, biz ilerden beri bu Zâtın âhir zamanda gelecek ve İslâma büyük hizmet edecek, İslâmı dalâletten, küfürden kurtarmaya vesile olacak Zât olduğu kanaatındayız. Çünkü bugünkü realite budur. Önümüzde bu hizmet görülüp duruyorken ve bir cemaat-ı sâdıka bu Zâtın peşinde kemal-i azimle hiç yolunu şaşırmayarak yürümekte bulunurken ve kendisindeki mahviyet, tevâzu, şahsiyetinden tamamen tecerrüd etmek, kendisini merci olarak kabul etmemek; ancak ilmi, ancak Kur'ân'ı merci olarak kabul etmek, istiğna-i tâm gibi halleri, ne kadar setretse de, bizim aklımızı bu Zâtın mâhiyetine ve âhirzamanda gelecek vazifedârın kendisi olduğuna tevcih ediyor. Evet, zamanın siyasî icabları vesairesi bakımından belki kendisini setre memurdur; kendisini setretmiş olabilir. Amma bu mezkûriyetin ilelebed devam etmiş olması ve bizim bir cehalet karanlığında bir âmâ-i tefekkürde kalmış olmaklığımız sonuna kadar devam edemez. Bu insanlar, kimin peşine düştüklerini ve bu dâvânın hangi dâvâ olduğunu anlamak zaruretindedir. Şimdi bir nokta daha. Meselâ, diyor ki:

"Ey muhatablarım, ben çok bağırıyorum –Bağırdığını işiten yok- Zîra, asr-ı salisi asrın minaresinin başında durmuşum."

Aaa, onüçüncü asrın bir minaresi mi var? Onun başında bu Zât durmuş!

"Sözde medenî, ondan sonra dinde laubalî olan medenîleri camiye dâvet ediyorum."

Bu cümlenin "Ben bir memur-u mahsusum, onüçüncü asrın hidayete dâvet memuruyum" demekten başka, ne gibi bir mânâsı var? Öyle olmasına rağmen, bu Zât birçok yerlerde mâhiyetini açıkladığına göre, bizim hâlâ da:

"Kapat, kapat orayı, mâhiyetini karıştırma, eserler önemlidir" dememiz uygun mudur?

Bu eserlerin bizzat ona verilmesi, ihsan edilmesi karşısında bizim durmamız, duraklamamız ve düşünmemiz icab eder. Bu Zât ancak sülâle-i tâhirden olabilir; bu eserler mâdem ki fevkalâdeliğe sahiptir, o halde onları hâmil bulunan Zâtın da fevkalâdeliği anlaşılır. Kur'ân Fahr-i Kâinata (asm) verildi. Onun en parlak, en mükemmel tefsiri ve izahı niçin bu Zâta verilmiş? O halde bizim böyle bir Zâtın değerini anlamaklığımız, vazifemizin ciddiyetle, azimle takibi için bence elzemdir.

Hasan ŞEN